

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,

w sprawie B. B.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
wniosku obrońcy skazanego o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z
dnia 11 lutego 2015 r., oddalającego kasację obrońcy skazanego jako oczywiście
bezzasadną,
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uzupełnić postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego
2015 r., w sprawie III KK 260/14, w ten sposób, że po pkt 2 w
sentencji orzeczenia dodaje pkt 2a w brzmieniu - „zasądzić od
Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K., Kancelaria Adwokacka
w T., kwotę 442 zł 80 gr (słownie czterysta czterdzieści dwa złote
osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, za pomoc
prawną udzieloną skazanemu z urzędu”.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r., w sprawie IX Ka [...], Sąd Okręgowy w
T. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt
VIII K [...], w części dotyczącej uznania oskarżonego B. B. za winnego popełnienia
przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

W dniu 26 marca 2014 r., na skutek wniosku złożonego przez oskarżonego, upoważniony sędzia IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w T., wyznaczył B. B. obrońcę z urzędu w osobie adw. G. N., w celu ewentualnego sporządzenia i wniesienia kasacji lub też poinformowania sądu o braku podstaw do jej wniesienia (k. 1256, t. VII).

Działając za pośrednictwem Sądu Okręgowego w T., obrońca skazanego złożył w dniu 28 kwietnia 2014 r. kasację od w/w wyroku (k. 1261-1269, tom VII). Następnie w dniu 18 lipca 2014 r. zwrócił się o wyznaczenie nowego obrońcy z uwagi na fakt, iż od dnia 1 sierpnia 2014 r. przestaje być czynnym zawodowo adwokatem. Jednocześnie obrońca złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (k. 1289, t. VII).

W związku z powyższym, Okręgowa Rada Adwokacka w T., w dniu 23 lipca 2014 r., wyznaczyła adwokata M. K., jako obrońcę z urzędu dla skazanego B. B. (k. 1297, t. VII).

W dniu 11 lutego 2015 r. Sąd Najwyższy na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. rozpoznał kasację obrońcy skazanego adw. G. N., uznając ją za oczywiście bezzasadną. Sąd rozstrzygnął także o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym – stosownie do złożonego przez obrońcę wniosku – zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej (k. 1305, t. VII).

W dniu 3 marca 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło zażalenie obrońcy skazanego adw. M.K. na w/w postanowienie. Skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż w sprawie występował tylko jeden obrońca z urzędu - adw. G. N., podczas gdy w sprawie wyznaczony został na wniosek Sądu Okręgowego w T. kolejny obrońca z urzędu w osobie adw. M. K.. Powyższy błąd skutkował niezasądzeniem na rzecz adw. M. K. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, w sytuacji, gdy koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części. W związku z tym adwokat M. K. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, również na swoją rzecz, przy czym wskazał, jakie czynności podejmował w sprawie skazanego B., po wyznaczeniu go na obrońcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przy rozpoznaniu pisma obrońcy, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że przepisy art. 118 § 1 i 2 k.p.k. nakładają na organ procesowy powinność dokonania oceny znaczenia czynności procesowej strony, niezależnie od tego, jak ona sama tę czynność oznaczyła.

Analiza treści pisma procesowego obrońcy skazanego z dnia 3 marca 2015 r. nazwanego „zażaleniem” – tak w zakresie samego podniesionego w nim zarzutu, jak i przytoczonych na jego uzasadnienie argumentów – pozwala stwierdzić, iż mimo określenia go mianem „zażalenia” i odniesienia wprost do wskazanego powyżej postanowienia, jest ono w istocie wnioskiem o uzupełnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2015 r. Poprawność takiej oceny rzeczywistej zawartości treściowej pisma potwierdza fakt, że obrońca skazanego nie kwestionuje merytorycznej trafności postanowienia, a jednocześnie zawiera jednoznaczny wniosek o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu. Należy zwrócić uwagę, że pomimo faktu, iż adwokat M. K. nie sporządzał w przedmiotowej sprawie kasacji na rzecz skazanego B., to we wniosku wykazał czynności podjęte po wyznaczeniu go na obrońcę tego skazanego w toku dalszego postępowania kasacyjnego.

W tej sytuacji, przy takim odczytaniu rzeczywistej treści owego „zażalenia” i uznaniu go za wniosek o uzupełnienie orzeczenia w trybie art. 626 § 2 k.p.k., w konsekwencji należało uzupełnić orzeczenie jak w sentencji postanowienia.